

NAGY ÜNNEP!

Ma, testvérek, nem a nagy szentek egyikét ünnepeljük, mégis örömnapp van, s nem is kicsi. Ha hallani kívánjátok: Isten házának, az Ő templomának, az örök Király városának, Krisztus jegyesének ünnepe van. Hisz senki sem kételkedik abban, hogy a Szentek Szentjének mátkája is szent, sem abban, hogy ezért teljességgel méltó a tiszteletteljes ünneplésre. Nos, ki vonná kétségbe, hogy Isten háza szent, mikor is ezt olvassuk róla: « Házadat szentség illeti, Uram ! »

E szavak épp azt nyilvánítják ki, mit – bevallom – eddig magam rejtve őrizni akartam. Igen, megerősítem: a jegyes, a város, a templom, a lakóhely egy és ugyanaz a valóság. Semmi meglepő sincs ebben, annál is inkább, mivel analóg módon egy az, Aki méltóztatik abban megjelenni mint Vőlegény, Király, Isten, a közösség Atyja.

Maradjuk ezentúl e magasabb nézőpontra, s keressük Isten házát, keressük a templomot, keressük a várost, s keressük a jegyest is. Félve és mély tisztelettel mondom ki: mind mi vagyunk. Igen, azok vagyunk, de Isten szívében. Azok vagyunk, de az Ő jósága, s nem a mi megfelelésünk miatt. Senki se tulajdonítsa magának azt, mi Istené, s ne magasztalja fel önmagát. Ellenben Isten, mint gazdag családapa, ínségünkre siet, s bőségesen ellát bennünket.

Háza tehát az a hely, ahol sohasem hiányzik az élethez szükséges élelem. Emlékezz arra is, hogy az imádság házának is nevezi hajlékát. S ez megegyezik az egyik próféta tanúságával, ki azt állítja, hogy imádságainkban „könnyek kenyerével táplál minket, és italul könnyeink árját adja nekünk”. De ugyanezen próféta szerint „házat szentség illeti”. Így tehát az önmegtartóztatásból fakadó tisztaságot a bűnbánat könnyei kísérik, s a hely, mely Isten háza volt, ezentúl Isten temploma lesz. „Legyetek szentek, mint ahogy én is szent vagyok!” – mondja az Úr. S az apostol hozzáteszi: „Nem tudjátok, hogy testetek Isten temploma, s a Szentlélek lakik benne?”

Elégséges-e ez a szentség ? Nem. Szükséges még a békét is bírni, ahogy az apostol e szavakkal jelzi: « Törekedjete békességre mindenkivel, és megszentelődésre, mert enélkül senki sem fogja meglátni Istent. » Ez a béke teszi, hogy a testvérek képesek egy szívvel, egy akarattal együttlakni, mivelhogy Királyunk, az igaz, a békeszerető maga építi az új várost, Jeruzsálemet.

De hogyan történhet, hogy egy ilyen hatalmas Király vőlegény lesz, s a város mennyasszony ragjára emeltetik? Csak annak tette által, kinek semmi sem lehetetlen, hiszen tudjuk, « a szeretet erős, mint a halál ». S hogyan ne emelhetné fel az a Szeretet e jegyest, ki előbb vőlegényként magát kisebbítette?

Így tehát testvérek, ha meggyőződéssel valljuk, hogy mi vagyunk az a ház, melyben a családfő bőséges étekkel szolgál, mi vagyunk a megszentelődés által Isten temploma, a testvéri közösségnek hála mi vagyunk a nagy Király városa, s a szeretet folytán a halhatatlan Vőlegény mátkája, úgy hiszem, mondhatom, hogy ez az ünnep a mi ünnepünk. Ne lepődjete meg, hogy itt, e földön üljük, majdan a mennyben is ezt tesszük. Ha az, ki maga az Igazság mondja - s ez csak igaz lehet -, hogy Isten angyalai között nagy az öröm a mennyben egy megtérő bűnös láttán, semmi kétség, hogy ez az öröm megsokszorozódik, ha ily sok vétkes bűnbánatot tart.